

[P. Andersen.]

Aaret før Lovforslaget var til Behandling, forelaa der til Behandling her i Salen et Forslag om Ratifikation af en international Overenskomst om Forhyring. Dette Forslag gav Anledning til en lang Forhandling, som trak Linierne op for de forskellige Partiers Stilling i Sagen, hvilken senere blev uddybet gennem Behandlingen af Lovforslaget i 1925—26 og 1926—27. Ogsaa forinden den Tid har dette Spørgsmaal været under Ventilation. Der har været nedsat et Udvalg, bestaaende af Repræsentanter for Rederne, for Søarbejderne og for Ministeriet, som i 1921 afgav en Betænkning, hvori man med 7 Stemmer mod 2 anbefalede, at den omtalte Konvention skulde ratificeres. Det blev endvidere af dette Udvalg enstemmigt vedtaget, at i Tilfælde af Ratifikation af Konventionen skulde der til afgiftsfri Væretagelse af Forhyringsvirksomhed oprettes et Statskontor som en selvstændig Institution under Handelsministeriet. Der udarbejdedes ogsaa et Lovforslag, som betydelig mere centraliserede dette Forhold end det Lovforslag, som foreligger her, og som har været til Behandling to Gange før. Det er imidlertid nødvendigt, at der indføres en fast Ordning, thi Forhyringsforholdene, særlig her i København, ligger i fuldstændigt Kaos. Dette medfører, at uddannede Sømænd i stort Tal gaar ledige, medens andre, som paa en eller anden Maade foretrækkes, indtager Pladserne i Skibene. For at illustrere dette skal jeg anføre, at Sømændenes Arbejdsløshedskasse i Juli—September 1929 har faaet 215 Medlemmer færre i Arbejde end i de tilsvarende Maaneder i 1928, men at der ikke desto mindre har været en Tilgang til Faget af lignende Størrelse som disse 215, der ikke er blevet antaget. Da der nu gaar op imod 400 Medlemmer af Sømændenes Arbejdsløshedskasse ledige, vil man forstaa, at det er en ikke ringe Udgift for Staten og Kommunerne at skulle udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse til de i Kassen organiserede Søarbejdere, medens andre, som ikke er uddannede som Sømænd, indtager Pladserne om Bord i Skibene. Altsaa, jeg siger: Fasthed i og Kontrol med dette Forhold er ønskelig, og det Lovforslag, her foreligger til Behandling, og som paa praktisk Maade knytter Forhyring og Mønstring sammen og derved overflødiggør Loven om Mønstring af Skibsmandskab af 1872 og om Forhyring af Sømænd af 1892, vil af disse og mange andre Grunde, som jeg tidligere har anført her fra Talerstolen, være paakrævet, og det maa ønskes, at Lovforslaget fremmes.

Ved tidligere Behandlinger har Spørgsmaalet om Erstatning til Forhyringsagenterne i København været strækt fremme. Dette Spørgsmaal foreligger ikke mere, thi de to Forhyringsagenter, vi for Tiden har her i København, er ikke fast ansatte, men konstituerede i Stillingen og har saaledes ikke Krav paa nogen Erstatning. I Provinserne er der for Tiden kun Forhyringsagenter i 8 Byer med 9 Personer, idet en enkelt By har to Agenter. Men da Lovforslaget forudsætter, at disse kan fortsætte deres Virksomhed, indtil naturlig Afgang finder Sted, vil der heller ikke her blive Tale om Udbetaling af nogen Erstatning.

Oprettelsen af et Statsforhyringskontor i København er nødvendig, for at de arbejdssøgende kan faa taalelige Forhold i Ventetiden, thi de Lokaler, der bydes dem, er paa en enkelt Undtagelse nær lidet tiltalende eller slette. Et af de store Rederier anvender saaledes til Forhyring et Lokale paa Størrelse med et almindeligt Brænderum til en 3 Værelses Lejlighed, og de arbejdsøgende er derfor henvist til at staa ude paa Gaden i al Slags Vejr, idet Luften i Kælderen er ganske uudholdelig. Ogsaa de to autoriserede Forhyringsagenters Lokaler er uegnede til Ophold for de arbejdssøgende. Derfor farer de ledige Sømænd rundt til Rederne, til Officererne om Bord paa Skibene, til Kontorfunktionærer, som er ansat paa Redernes Kontorer, eller til andre, som paa en eller anden Maade har Forbindelse med Rederne, for ad disse Veje at erholde Arbejde.

Medens Forhyringen er gratis i København for Dampskibenes Vedkommende, maa Søarbejderne i Provinserne og de, som gaar ud med Sejlskibe i København, betale for Anvisning af Arbejdet. Som gentagne Gange tidligere bemærket er der ikke andre Arbejdere, der betaler for Arbejdsanvisning, og dette umulige Forhold maa derfor ophæves. Det vil jo i det væsentlige kunne ske straks, og jeg vil ogsaa af den Grund anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Jeg tilføjer, at der, hvis Lovforslaget ikke gennemføres, bør træffes en Ordning, hvorefter Søens Arbejdere ligesom andre Arbejdere kommer ind under den offentlige Arbejdsanvisning. Dette Spørgsmaal var for øvrigt ogsaa fremme i det Udvalg, som afgav Betænkning i 1921, men der var fra alle Sider Modstand herimod. Det skulde derfor ikke gerne blive nødvendigt, at det kom dertil, men en fortsat Opretholdelse af det nuværende Anarki i Forhyringen kan